

Rowena Akinyemi

Bí Mật Ngôi Nhà Bên Bờ Biển

Bí Mật Ngôi Nhà Bên Bờ Biển

Rowena Akimyemi

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Rowena akimyemi là người Anh, đang sống và làm việc ở Cambrige. Trong 20 năm qua bà là giáo viên giảng dạy môn tiếng Anh, nhưng rất yêu Văn học. Bà đã từng viết nhiều truyện ngắn: Tình hay tiền, Những phù thủy ở pendle... Và được sự mến mộ của đông đảo bạn đọc trên thế giới. Bí mật trong ngôi nhà bên bờ biển là câu chuyện mà cảm hứng được bắt nguồn từ những kỷ nghỉ của gia đình bà ở vùng biển Norfolk.

Bí mật ngôi nhà bên bờ biển

Bọn trẻ và cha của chúng luôn nhớ về Miranda. Tất nhiên rồi, họ vẫn thường nhắc tới cô. Em gái của Miranda thường xuyên đến thăm và luôn kể với bọn trẻ về mẹ của chúng. Nick cũng nhớ Miranda, tôi biết là anh ấy nhớ. Cả những người trong bệnh viện và bà nội của bọn trẻ cũng nhớ cô. Tất cả những người đó đều nhớ Miranda.

Tôi chưa từng một lần gặp Miranda. Nhưng mỗi ngày tôi đều nhìn thấy cô trong ảnh. Bức ảnh được đặt ngay cạnh chiếc điện thoại trong phòng bếp, cô ấy chụp cùng với hai đứa con. Và ngày nào tôi cũng nhìn vào đôi mắt đen láy và mái tóc buông dài óng ả ấy của cô.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ảnh của Miranda cách đây 2 năm. Đó là một ngày tháng mười lạnh giá. Tôi rời London đến làm việc cho một gia đình ở Norfolk. Tôi đi về hướng bắc, qua Norwich thì trời bắt đầu mưa. Mây đen ùn ùn kéo đến. Gió lốc cuốn từng cơn. Tôi lái xe chậm lại và cẩn trọng hơn. Tôi rất muốn gặp những đứa trẻ nhà Harvey trước khi chúng đi ngủ. Nhưng vì thời tiết nên mãi 8 giờ tôi mới đến được Cromer. Tôi qua thị trấn rồi cứ dọc theo bờ biển mà đi.

Bất thành linh tôi đạp phanh gấp. Chiếc xe đứng khựng lại. Trước mặt tôi là một cái cây rất to nằm chắn ngang đường. Tôi ra khỏi xe. Cái cây quá to, tôi không có cách nào đi chuyển được nó. Xịch. Cùng lúc đó, một chiếc xe đỗ ngay sau xe của tôi. Một người đàn ông bước ra:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Ồ! Một cái cây vắt ngang giữa đường. - Đó là một người đàn ông cao to khoảng 30 tuổi.

- Cô đi đâu vậy, giữa lúc thời tiết xấu thế này? - Anh ta hỏi.

- Một nơi không xa đây. - Tôi nói. - Đó là một ngôi nhà nằm trên con đường này, rất gần biển. Tên nó là “ngôi nhà bên bờ biển”.

- Ồ “ngôi nhà bên bờ biển” - tôi biết ngôi nhà đó. - Người đàn ông nói. - Nó nằm ở cuối con đường này. Nhưng đêm nay cô không thể lái xe đến đó, phải không? - Anh ta dừng lại ít phút. - Tôi là Nick Watson. Tôi sống tại trang trại gần đây. Chúng ta có thể quay trở lại ngôi nhà của tôi, sau đó đi bộ qua vài cánh đồng là tới ngôi nhà mà cô cần đến. Cô đi thăm người nhà vào cuối tuần ư?

- Không! Không ? Tôi sẽ làm việc trong ngôi nhà đó. Công việc của tôi là trông nom những đứa trẻ nhà Harvey. Mẹ của chúng đã chết cách đây hai năm. Còn bà của chúng thì mắc bệnh viêm khớp, đi lại rất khó khăn. Tôi sẽ chăm sóc chúng và còn làm cả việc nhà nữa. - Tôi nói với anh ta. - Tôi đã gặp bà ấy ở London sáu tuần trước đây. Tôi rất biết ơn bà ấy đã cho tôi một việc làm. à, anh có biết những người trong gia đình Harvey không?

- Tất nhiên là có chứ? Tôi biết họ. - Anh ta cười giòn tan. Tiếng cười thân thiện của anh ta làm tôi cảm thấy yên tâm.

Chúng tôi lái xe quay trở lại và tới trang trại của anh ta. Sau đó chúng tôi đi tắt qua những

cánh đồng. Trời tối đen như mực, chỉ có tiếng gió thổi ù ù bên tai. Mười phút sau chúng tôi đã đến trước một ngôi nhà thật lớn màu trắng. Ánh sáng từ ngôi nhà hắt ra làm cho nó trở nên lung linh trước biển. Tôi chẳng có ngôi nhà riêng của mình vì cha mẹ tôi qua đời đã từ nhiều năm nay. Tôi cũng chẳng có anh hay chị. Đây là công việc làm đầu tiên trong đời của tôi. Vì vậy tôi muốn mình sẽ hạnh phúc trong ngôi nhà này.

Một người đàn ông ra mở cửa. Trông anh ta có vẻ mệt mỏi đến nỗi chẳng có nổi một nụ cười.

- Chào anh! Tôi là Cathy Wilson. Tôi đã đến muộn. Nhưng, anh biết đấy, thời tiết xấu quá!

- Một cái cây đổ chắn ngang đường. - Nick xen vào. - Do vậy Cathy phải bỏ xe lại trang trại của tôi và đi bộ đến đây.

- Anh luôn muốn giúp đỡ người khác và xuất hiện thật đúng lúc. - Duncan Harvey nhìn Nick, lạnh lùng nói. Vẻ khó chịu hiện rõ trên nét mặt. - Còn tôi thì không hiểu tại sao.

- Gió thổi rất to đấy... - Tôi nói.

- Không sao đâu. - Nick trả lời. - Anh ta cười với tôi. Đôi mắt xanh biếc dường như cũng biết cười.

- Tạm biệt Cathy! Hãy đến và lấy xe vào ngày mai nhé.

Duncan lặng lẽ đưa tôi vào phía trong và dẫn tôi vào phòng bếp.

- Thừa mẹ, Cathy đã đến. - Anh ta nói.

Luôn ngồi bên cửa sổ và lúc này cũng vậy, bà Harvey tươi cười:

- Xin chào, cháu yêu quý của ta!

Bằng cái giọng thân thiết, bà Harvey lại tiếp: "Gió mới to làm sao! Cháu hãy lại đây ăn cái gì cho ấm bụng". Rồi bà chậm chạp chống gậy lê từng bước khó nhọc ngang qua người tôi. Mái tóc trắng như mây được búi cao gọn gàng. Tôi ngồi xuống và bắt đầu ăn.

- Duncan rất khó chịu vì nó không thích Nick. - Bà Harvey lặng lẽ nói với tôi. - Nhưng nó không hề giận cháu đâu.

Tại sao Duncan lại không thích Nick? Càng nghĩ tôi càng không hiểu. Nhưng tôi lại không muốn hỏi bà Harvey.

Sáng hôm sau tôi gặp bọn trẻ. Tim mới 5 tuổi. Nó chạy lăng quăng trong vườn, tha thẩn chơi với quả bóng. Còn Susan lên 7, là một cô bé xinh xắn dễ thương. Với đôi mắt màu nâu, nó dán mắt nhìn tôi từ đầu đến chân, không cười cũng không nói.

Tiết trời đã thay đổi. Những áng mây xanh ngắt làm bầu trời như cao hơn. Những sợi nắng chạy dài trên bờ cát cứ lấp lóa, lấp lóa. Chiều đến, tôi cùng bọn trẻ đi dạo. Những con sóng nhấp nhô, đùa giỡn dưới ánh mặt trời.

Sau bữa tối, Juliet đến chơi.

- Cháu đã để ô tô ở chỗ Nick. - Cô ta nói. - Lại có một cái cây đổ ngang giữa đường - Cô ta giống hệt chị gái của mình.

- Miranda là một phụ nữ tuyệt vời và rất đẹp. - Cô ta quay sang tôi.

- Đúng vậy? - Tôi nhẹ nhàng nói. - Tôi đã được ngắm chị ấy qua ảnh chụp cùng với Tim và Susan.

- Miranda là mẹ của chúng cháu. - Susan lên tiếng, rồi bỗng thẫn thờ: “Mẹ đã chết lâu rồi”.

- Nào chúng ta đi xem phim thôi! - Juliet hào hứng nói. - Em muốn đưa Tim và Susan đi xem. Cathy và anh cùng đi nhé.

- Đi thôi? Đi thôi! - Tim sung sướng hét toáng lên.

- Im lặng nào, Tim! - Duncan cúi kính nói. - Không được, Juliet, mai bọn trẻ còn đến trường nên phải đi ngủ sớm.

- Con muốn đi với cô Juliet cơ! - Tim gào khóc, nước mắt nhòe nhoẹt.

- Không được như thế, Tim. - Duncan nói với giọng dứt khoát. - Chúng ta có thể đi xem vào cuối tuần tới.

Thấy Tim vẫn gào khóc, tôi liền nói: “Thôi nào, bây giờ chúng ta cùng chơi trò ô tô nhé?”. Trò chơi hấp dẫn đến mức chẳng mấy chốc cu cậu đã im bặt.

Ngày lại ngày, thời gian trôi đi thật nhanh. Duncan đã trở lại làm việc ở London trong 3 tuần. Anh ấy làm việc cho một công ty lớn và thường ngồi lì bên máy tính mỗi khi ở nhà. Nhưng Duncan lại rất hay phải đi xa. Còn tôi đã quen dần với cuộc sống ở đây. Tôi rất thích những đứa trẻ và yêu quý bà Harvey. Nhưng chỉ buồn một nỗi là tôi chẳng có lấy một người bạn nào.

Một hôm, tôi đến siêu thị ở Cromer, tình cờ lại gặp Juliet.

- Chào Cathy? - Juliet tươi cười. - Rất vui gặp cậu ở đây. Chúng ta đi uống cà phê nhé!

Juliet đã kể về công việc dạy học của mình, về Tim, Susan và chị Miranda.

- Mình thường đến thăm chị Miranda, vì chị ấy chẳng hạnh phúc khi sống trong ngôi nhà ấy. Duncan là một người đàn ông khó tính, cậu cũng biết rồi đấy. Tất nhiên, anh ấy yêu chị Miranda, nhưng lại thường xuyên ở London. Chị Miranda rất yêu các con và kính trọng mẹ chồng, nhưng chị ấy rất cô đơn.

Tôi hiểu, vì tôi cũng đang cô đơn trong ngôi nhà ấy.

Juliet đứng dậy và mỉm cười: “Mình phải đi đây. Chúng ta sẽ cùng đi xem với bọn trẻ vào cuối tuần này nhé? Tối nay, cậu sẽ gọi điện cho mình chứ?”

Có vẻ như tôi đã có một người bạn rồi.

Mùa thu thời tiết ấm. Tiết trời thật đẹp. Hầu như ngày nào tôi cũng đi dạo với bọn trẻ trên những dải cát trắng. Mặt biển xanh thẳm xô vào bờ những con sóng hiền hòa. Những thảm lá vàng trải dài xuống tận chân đồi.

Một buổi chiều, chúng tôi đi ngang qua cánh đồng để tới bờ biển. Susan chạy trước Tim. Chúng vui đùa thật thoải mái vì chúng vốn thích biển.

- Chào Cathy! Cô thế nào? - Có ai đó nói đằng sau tôi.

Tôi dừng lại. Thì ra là Nick - người chủ trang trại với vóc dáng vạm vỡ và đôi mắt màu xanh da trời.

- Trông cô thật đơn độc! - Anh ta cười và nói. - Cô cần phải có bạn. Hôm nào đó chúng ta sẽ đến Cromer ăn tối chứ?

Ngay hôm sau tôi lái xe đến trang trại của Nick và chúng tôi đã cùng nhau ăn tối ở Cromer, rồi thả bộ qua thị trấn đến những khu vườn xinh xắn gần biển. Tôi thích Nick. Anh ta là người tốt bụng và rất thú vị. Suốt buổi tối chúng tôi chuyện phiếm và không hề dǎ động đến chuyện về gia đình nhà Harvey.

Trước khi chia tay để về nhà, Nick hỏi tôi:

- Cô sẽ nói với Duncan về buổi tối hôm nay chứ?

- Ồ không! - Tôi trả lời thật nhanh. - Duncan ở London cả tháng này cơ. - Tôi đi chậm lại. - Bà Harvey đã nói cho tôi biết về anh và Duncan.

Nick cười khá to. - Thế là bây giờ cô đã có một bí mật rồi đấy. - Anh ta nói. - Hãy cẩn thận trong ngôi nhà ấy, Cathy!

- Tôi không hiểu câu căn dặn của Nick. - Tại sao anh không thích Duncan? - Tôi hỏi.
- Tôi không thể nói về điều đó. - Nick trả lời.

Về nhà tôi không đem chuyện này nói với bà Harvey. Không biết tôi làm thế có phải hay không? Nhưng tôi đã đem chuyện này nói với Juliet.

- Tôi rất thích Nick. - Tôi nói với cô ấy. - Tôi rất muốn thường xuyên gặp anh ta. Juliet không nói gì và gần như im lặng suốt buổi chiều.

Tối hôm đó, trước khi bọn trẻ đi ngủ, tôi đã đọc truyện cho chúng nghe. Rồi tôi rón rén xuống gác. Tôi nghĩ đến Nick và thầm mong có ngày gặp lại.

Bà Harvey ngồi đan trên chiếc ghế bành đặt trong phòng bếp, nét mặt phảng phất buồn. - Cathy, ta phải nói chuyện với cháu. - Bà Harvey nói. - Cháu hãy vào đây và ngồi xuống kia.

Tôi ngồi đối diện với bà Harvey. Nhưng tôi không muốn nói chuyện tí nào và chỉ muốn dừng cuộc nói chuyện ở đây và về phòng mình xem ti vi.

- Cháu là một cô gái tốt. - Bà Harvey kể cả. - Susan và Tim yêu quý cháu. Ta rất hài lòng với những công việc cháu đã làm.

Tôi cười và nóng lòng muốn nghe nội dung chính của câu chuyện mà bà Harvey sẽ nói.

- Nhưng ta phải nói chuyện với cháu về Nick Watson. Có thể cháu cảm thấy cô đơn khi ở đây, vì trong ngôi nhà này thường chỉ có ta và bọn trẻ. Duncan thì trầm tính, hầu hết thời gian nó ở London. Nick không thích Duncan và Duncan cũng ghét Nick. Đó là một câu chuyện dài và ta không muốn nói về điều đó. Ta sẽ không nói với Duncan về buổi tối của cháu và Nick. Nhưng ta không muốn cháu gặp lại Nick.

Tôi thấy mặt nóng bừng và hai tay lạnh ngắt. Bà Harvey đã biết chuyện của chúng tôi. Ai đã nói? Và tại sao? Tôi thấy mình rất bức bối vì tôi rất muốn gặp lại Nick. Tuy nhiên, tôi cũng không muốn mất việc làm.

- Cháu không hiểu.

Bà Harvey bỗng nhiên đứng bật dậy. - Tại sao cháu phải hiểu? - Tôi nhận thấy sự giận dữ trong câu nói ấy. - Không được gặp lại Nick? Cháu nghe thấy ta nói chứ?

- Thưa bà...

Chúng tôi nhìn lên và bỗng thấy bọn trẻ đang đứng trên gác nhìn xuống.

- Những đứa trẻ. Chúng đang làm gì ở đây vậy? Bà Harvey nói và chống gậy chậm rãi định ra khỏi phòng.

- Tim hoảng sợ. - Susan nói. - Nó không ngủ được và chúng cháu đi tìm cô Cathy.

- Em không sợ, mà chị sợ. Tại chú Nick. - Tim nói và dấn vào Susan.

- Không được đánh chị, Tim. - Bà Harvey quát to, nghiêm sắc mặt nói: “Cathy, hãy lên gác đưa chúng trở lại giường ngủ.”

Tôi chạy lên gác và đưa bọn trẻ vào giường. Tim đặt bàn tay bé nhỏ của nó lên mặt tôi, hôn tôi và nói:

- Chúc cô ngủ ngon, cô Cathy. Cháu yêu cô lắm.

Tôi mỉm cười “Cô cũng rất yêu cháu”. - Tôi nói và quay qua Susan: “Chúc Susan ngủ ngon nhé.”

- Cháu không muốn để bà phải giận đâu. - Con bé thẽ thọt.

- Tại sao cháu phải sợ chú Nick? - Tôi hỏi.

- Cháu không biết. Bố cháu cũng rất ghét chú ấy. Cháu không biết tại sao.

- Chú ấy là người tốt. - Tim chen vào. - Chính bà đã nói với cháu như vậy.

Và tôi đã không gặp lại Nick trong cả một khoảng thời gian dài.

Duncan đã trở về và làm việc ngay tại nhà. Lý do gì khiến anh ấy ghét Nick? Tôi rất muốn tìm ra sự thật, nhưng lại không thể hỏi. Anh ấy rất ít nói và ngồi cả ngày trong phòng.

Bà Harvey thích nấu ăn nhưng tại cái chân đau nên không đứng được lâu. Không thể làm được việc nhà cũng như chăm sóc lũ trẻ, bà Harvey tỏ ra rất đau khổ. Bà thấy vui mỗi khi Duncan ở nhà. Bà hay cười hơn và thường tự tay làm bữa sáng cho con trai mỗi ngày. Duncan luôn quan tâm đến mẹ và chơi với bọn trẻ mỗi khi có thời gian rỗi. Hàng ngày anh ấy lái xe đưa bọn trẻ đi học còn tôi thì đón chúng về nhà vào những buổi chiều.

Một buổi chiều thứ Sáu ấy, khi xe của tôi đi ngang qua trang trại của Nick, gần như ngay lập tức, xe của anh ta từ đâu cũng lao rất nhanh ra đường. Tôi hoảng sợ “ồ, không, anh ta sẽ đâm vào xe mình mất” Chiếc xe như con tàu không lái lao vun vút về phía trước.

Không chần chừ, tôi nhấn ga thật nhanh. Hai xe chỉ cách nhau vài cm. Tiếng phanh kin kít kéo lê một vệt dài trên đường rồi xe dừng lại. Nick bước ra ngoài hốt hải chạy đến:

- Cathy, cô không làm sao chứ?

Tôi chợt nhận thấy còn một cô gái ngồi trên xe của Nick. Đó chính là Juliet. Cô ta xuống xe đi về phía tôi.

- Anh phải lái xe cẩn thận chứ Nick. Bằng cái giọng cáu kỉnh, Juliet tiếp: “Xuýt nữa thì anh đâm vào xe Cathy rồi đấy”.

Tôi nhìn Juliet. Cô đang khoác trên mình chiếc áo choàng màu đỏ nổi bật trên chiếc quần màu đen. Đôi mắt cô ấy như hờn trách hướng về phía Nick chứ không hề nhìn tôi.

- Cathy đã không sao rồi. - Nick nói. Anh ta nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên vai Juliet. ánh mắt của anh ta sao mà ấm áp, nó hướng về Juliet chứ không dành cho tôi.

- Chúng tôi không muốn có thêm một tai nạn nữa đâu. Anh nhớ chị Miranda chứ?

- Làm ơn hãy đánh gọn chiếc xe vào. Tôi còn phải đến trường đón bọn trẻ, không sẽ muộn mất. - Tôi lạnh lùng nói.

- Đừng giận nhé. - Nick cười với tôi. - Thành thật xin lỗi cô.

Anh ta trở lại xe của mình và phóng đi. Juliet trở về bằng xe của tôi.

- Cậu và Nick là bạn à ? - Tôi hỏi Juliet. - Thế mà cậu đã không nói với tôi về điều đó. Juliet ngần ngừ vài giây “Cậu không hiểu đâu. Đó là một câu chuyện thật khó nói”.

ôi gần như khóc và thấy rất tức giận. Juliet đã là bạn của tôi. Chúng tôi đã cùng nhau uống cà phê, cùng nhau đi xem phim. Thế mà cô ấy lại tuyệt nhiên không nói gì về tình cảm giữa cô ấy và Nick. Còn Nick, tôi đã ăn tối với Nick và chúng tôi đã nói chuyện với nhau cả buổi tối, nhưng anh ta cũng không hề nói gì về Juliet. Tại sao?

Tối hôm đó chân của bà Harvey lại trở chứng đau nhức nên đã đi ngủ sớm. Duncan nấu bữa tối và tôi ăn cùng với bố con anh ấy. Duncan nói chuyện và cười đùa vui vẻ với bọn trẻ. Tôi thấy hạnh phúc khi ở bên họ. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được ánh mắt anh ấy nhìn tôi. Máu trong người tôi như dồn cả lên mặt. Tôi bỗng không còn muốn nghĩ về Juliet và Nick nữa.

Nhưng đến khuya khi đã về phòng, khuôn mặt cùng ánh mắt giận dữ của Juliet lại ám ảnh tôi - “Chúng tôi không muốn có thêm tai nạn nữa. Hãy nhớ đến chị Miranda”. Sau đó tôi lại nhớ đến bà Harvey khi còn ở London - “Mẹ của bọn trẻ mất cách đây đã hai năm”. Bà cụ đã nói với tôi như vậy nhưng lại không hề nói gì về vụ tai nạn. Không biết là Miranda đã chết vì tai nạn gì ? Không lẽ là tai nạn ô tô ? Biết đâu chính Nick đã đâm chết Miranda bằng chiếc xe đó. Vì thế mà Duncan căm ghét Nick. Tôi cứ tự lục vấn mãi mà cuối cùng cũng chẳng có được câu trả lời. Cuối cùng tôi cũng tự ru được mình vào giấc ngủ. Nhưng tôi đã qua một đêm với giấc ngủ chập chờn đầy thấp thỏm.

Hôm sau là thứ Bảy. Duncan đưa bọn trẻ đi mua sắm và đến thư viện ở Cromer. Vì vậy tôi có nhiều thời gian rảnh. Tôi quyết tâm phải tìm bằng được nguyên nhân cái chết của Miranda. Cô ấy chết vào ngày 30 tháng 9 cách đây hai năm. Nhất định những tờ báo của thị trấn này đã đưa tin về việc đó. Tôi phải tìm hiểu về Miranda và gia đình Harvey. Tôi có thể tìm báo ở đâu đây?

Tìm thấy mấy tờ báo cũ, tôi về phòng mình, cài trái cửa lại và bắt đầu ngẫu nhiên đọc. Số báo ra ngày 1 tháng 10 đã cho tôi biết mọi điều.

Một người mẹ trẻ đã chết trong vụ tai nạn khủng khiếp Miranda Harvey, 26 tuổi, đã ngã từ trên gác tại nhà của mình. Và đã chết ngay sau khi mang đến bệnh viện. Miranda sống cùng

chồng và hai đứa con gần thị trấn Cromer. Mẹ của Duncan cùng sống với họ. “Đây là một ngày khủng khiếp với gia đình chúng tôi” - Bà ta nói. - “tất cả chúng tôi đều rất yêu quý Miranda. Và bây giờ hai đứa trẻ đã không còn có mẹ”. Juliet, 24 tuổi, em gái của Miranda, là cô giáo ở trường học tại Cormer: “Chị tôi là một người mẹ tuyệt vời”-. Cô ta nói. - “Và chị rất yêu tôi”.

Tôi ngồi như bất động. “Chúng tôi không muốn có tai nạn xảy ra nữa. Hãy nhớ đến chị Miranda”. Giờ thì tôi đã rõ. Đó không phải là tai nạn ô tô. Miranda, người mẹ tội nghiệp ấy đã bị ngã từ trên gác xuống, nơi mà tôi phải đi lên, đi xuống cả chục lần trong ngày.

Tôi lại đọc được trên vài số báo sau:

Những câu hỏi của cảnh sát dành cho Duncan Harvey, 34 tuổi đã có mặt tại nhà mình trong ngày xảy ra tai nạn. Trước khi sự việc khủng khiếp ấy xảy ra, anh ta đã cùng vợ ở trên gác. Sau khi anh ta bỏ xuống phòng bếp và không biết chuyện gì đã xảy ra với vợ mình, cũng như không hề nghe thấy gì. - Anh ta nói như vậy. Tôi còn đọc được rằng, cảnh sát đã có hai ngày thẩm vấn, đưa ra những câu hỏi dành cho Duncan. Nhưng cuối cùng anh ta vẫn trở về nhà với các con của mình một cách bình yên. Vậy thủ phạm là ai? Cũng không thể là Nick. Miranda đã chết ở nhà mình, cảnh sát đã hỏi và Duncan xác nhận điều đó.

Tay chân tôi lạnh toát, trong lòng hoang mang cực độ. Mọi thứ trong ngôi nhà này đã trở nên xa lạ và khác biệt. Cả những con người sống trong đó cũng thật là bí hiểm. Suốt những ngày sau đó tôi cứ liên miên nghĩ về Miranda và vụ tai nạn ấy. Tôi muốn nói chuyện với một ai về việc đó nhưng lại thấy rất sợ. Tại sao cảnh sát lại thẩm vấn Duncan? “Hãy cẩn thận trong ngôi nhà ấy”. Tại sao Nick lại nói điều đó với tôi như một lời cảnh báo? Phải chăng chính vì chuyện đã xảy ra với Miranda? Và bây giờ, khi đã biết được một phần câu chuyện thì càng có thêm những câu hỏi đặt ra. Và câu hỏi lớn nhất cứ trở đi trở lại trong đầu tôi: “Có phải Miranda ngã hay đã có ai đó đẩy cô ấy?”

Mùa đông đến. Trời trở lạnh. Tôi và bọn trẻ chỉ đi dạo vào những ngày ấm áp. Có vài lần tôi gặp Nick. Anh ta cười và nói với tôi dăm ba câu chuyện phiếm. Tôi thích Nick nhưng lại giận anh ta vì sự có mặt của Juliet. Và anh ta cũng không mời tôi ăn tối nữa. Các trường học đã được nghỉ để đón lễ Phục sinh. Tôi đưa bọn trẻ đến trang trại gần thị trấn Cromer mua cây thông Noel. Sau khi bố mẹ tôi mất thì thường những dịp như thế này là thời điểm tồi tệ nhất đối với tôi. Bởi trên đời này tôi chẳng còn lấy một người thân. Nhưng năm nay, tôi nghĩ, tôi sẽ ở lại gia đình nhà Harvey. Mình phải quên cái chết của Miranda đi. Phải quên đi để được hạnh phúc trong ngày lễ Phục sinh.

- Noel đến rồi! Noel đến rồi! - Lũ trẻ hò reo. Chúng thật sự vui sướng. Chúng tôi đi dạo để ngắm thoả thích các cây thông Noel có đủ những hình thù khác nhau. Tim chạy lăng xăng khắp nơi. “Cháu thích cây này, cô Cathy!” - Nó hét lên rồi chạy đi. “Cháu muốn cây này cơ, cô Cathy!” - Nó lại hét to hơn. Nhưng không may nó bị vấp, ngã nhào ra đất, đầu va vào cây. Nó bắt đầu la khóc. Tôi vội chạy lại. Có vết rách dài ở trên đầu, máu chảy rất nhiều.

- Thôi nào, đừng khóc nữa cháu! Sẽ không sao đâu. - Tôi nhẹ nhàng vỗ về nó. - Chúng ta đến bệnh viện để gặp bác sĩ, sẽ ổn ngay thôi mà.

- Không đâu! - Susan khóc. - Bệnh viện ư? Tim sẽ chết mất.

- Tim sẽ không sao mà. Nhưng phải đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra vết thương. -Tôi nói.

Tôi bế Tim ra xe và nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Tôi đã gọi điện cho Duncan ngay sau khi gặp bác sĩ. Susan thấy bố từ xa vội chạy đến “Bố ơi, có tai nạn và rất nhiều máu. Em có chết không hả bố?”.

Duncan từ từ ngồi xuống, mặt mũi nhợt nhạt. Nhưng tôi vẫn thấy anh cười với Susan và Tim “Tim sẽ khỏi thôi. Con hãy nhìn xem, em khá hơn rồi đấy thôi”. Duncan ôm ngang người tôi. “Cám ơn Cathy” - Anh ấy nói. - “Cô rất tốt với bọn trẻ. Ngôi nhà này trở nên hạnh phúc hơn từ khi có cô”. Ít phút sau, chúng tôi rời bệnh viện. “Cô đi cùng xe với bố con tôi nhé?” - Duncan nói. - “Chúng ta sẽ quay lại lấy xe của cô sau”.

Tôi đã có cảm tình với Duncan và muốn về cùng xe với anh ấy và bọn trẻ. Nhưng đột nhiên tôi lại thấy sợ vì nghĩ đến tai nạn của Miranda. Tôi bỗng không muốn nói chuyện với anh ấy. Chính vì vậy tôi đã về nhà bằng xe của mình.

Hôm sau Juliet đến thăm Tim. Cô ấy chơi với bọn trẻ và ở lại ăn tối. Sau khi bọn trẻ đã đi ngủ, cô ấy sang phòng tôi.

- Cho mình xin lỗi, Cathy! - Cô ấy bắt đầu nói - Mình muốn gặp cậu để nói chuyện nhưng lại ngại vì biết cậu vẫn còn giận mình.

- Đúng vậy. - Tôi nói chậm rãi. - Cậu là bạn của mình và mình đã không giấu cậu một điều gì, kể cả chuyện đã ăn tối cùng Nick. Vậy mà cậu không hề nói gì với mình về chuyện của Nick và cậu. Tại sao?

Juliet không nói gì, chỉ nhìn tôi.

- Tại sao Nick không nói với tôi về cậu? Thế anh ta có nói với cậu về buổi tối hôm đó của chúng tôi không?

- Có. Mình thấy khó chịu, nhưng Nick lại là người thích kết bạn với nhiều phụ nữ. Anh ấy thích cậu. Có điều anh ấy lại yêu mình và không có gì thay đổi được điều đó. - Juliet ngập ngừng - mình đem chuyện ấy nói lại với bà Harvey. Thật lòng mình không muốn cậu trở thành bạn gái của Nick.

- Cậu không muốn bà Harvey biết chuyện của hai người. Vậy mà cậu lại nói với bà ấy về bữa tối của mình với Nick. Tại sao? Tôi không thể hiểu nổi.

- Xin lỗi cậu. Mình rất yêu Nick. Anh ấy là tất cả đối với mình. Nhưng đó lại là một bí mật. Duncan rất ghét Nick và mình không muốn nói với anh ấy về tình yêu của bọn mình.

- Lại bí mật. Có rất nhiều điều bí mật trong ngôi nhà này. Bí mật về cậu và Nick, bí mật về Miranda... Tại sao cậu không nói cho tôi biết về vụ tai nạn?

Juliet giật mình: - Cậu đã biết gì về vụ tai nạn?

- Tôi đã đến thư viện và đã đọc những tờ báo. Juliet đứng bật dậy. - Không ai biết tai nạn của chị ấy xảy ra như thế nào, cũng không ai nhìn thấy lúc chị ấy ngã.

Tôi còn muốn hỏi cả về Duncan. - Tại sao công an gọi anh ấy đến đồn cảnh sát? Nhưng tôi lại sợ phải nghe câu trả lời thoái thác của Juliet “Đó là một bí mật và tôi không muốn nói về nó”. Tôi nói “Mỗi lần đi trên những bậc cầu thang này mình đều nghĩ đến Miranda”. Juliet cười lạnh lùng “Tất cả chúng tôi sống với điều đó, nhưng cậu không phải là thành viên trong gia đình, cậu sẽ không bị ngã đâu”.

Đến ngày hôm sau, Tim có phần khá hơn và buổi chiều Duncan đưa bọn trẻ đi mua cây thông. Tôi gọi điện cho Nick:

- Tôi muốn nói chuyện với anh. - Không thấy có tiếng đáp lại, tôi nài nỉ: - Tôi chỉ muốn được

nói chuyện với ai đó Nick ạ.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng anh ta nói: - Chúng mình sẽ gặp nhau bên bờ biển, vào lúc 3 giờ nhé.

Tôi ngồi trong phòng và chờ đợi. Bên ngoài chỉ có tiếng sóng vỗ rì rầm của biển cả cùng tiếng gió thổi. Có lẽ Juliet và Nick yêu nhau. Tôi chắc thế. Nhưng tôi cần có một ai đó để nói chuyện về gia đình nhà Harvey. Tôi đi bộ qua cánh đồng và xuống đồi để ra biển. Chiều đến mới lạnh làm sao. Gió rít như muốn bút lên từng ngọn cỏ. Bầu trời chỉ còn lại một màu xám ngoét. Nick chưa đến hay anh ta không muốn nói chuyện với tôi. Cuối cùng anh ta cũng xuất hiện.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? - Anh ta hỏi.

- Tối qua tôi đã nói chuyện về Juliet về Miranda. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy rất sợ. Anh đã biết gì về chuyện ấy?

- Cảnh sát đã hỏi Duncan. - Nick nói. - Đôi mắt màu xanh da trời của anh ta nhìn xéo qua tôi. Sắc mặt anh ta bất chợt thay đổi. - Duncan đến. Cô nói với anh ta là đến đây à?

- Không, anh ấy rời khỏi nhà trước cả khi tôi gọi điện cho anh.
Duncan chạy xuống dưới chân đồi. - Cathy! - Anh ấy gọi. - Cô đang làm quái gì ở đây thế?

Nick trả lời gay gắt "Cathy muốn nói chuyện với tôi".

- Cathy, cô hãy về nhà ngay. - Duncan nói như ra lệnh.

- Cô ấy sẽ không quay về với anh. Cô ấy sợ anh.

- Sợ tôi! Tại sao?

Tôi không biết phải nói gì. Còn Duncan biểu lộ rõ sự giận dữ trên nét mặt.

- Tại sao anh không nói gì với chúng tôi về cái chết của Miranda? Nick không tìm được nữa. Và anh ta cũng tỏ ra giận dữ không kém. - Tôi muốn biết. Cảnh sát đã hỏi anh và anh đã nói gì với họ về buổi tối hôm đó?

- Thì ra là anh đang hỏi tôi về Miranda. - Duncan như hét lên. - Anh nhớ Miranda phải không? Nhưng đâu chỉ có anh nhớ cô ấy. Tôi cũng vậy. Tôi nhớ cô ấy mỗi ngày. - Duncan hết nhìn tôi lại nhìn Nick. - anh nghi ngờ tôi giết Miranda đúng không? Hãy đến đồn cảnh sát và nói với họ điều đó. Đúng. Tôi căm ghét cô ấy và căm ghét cả anh nữa, căm ghét vô cùng. Bởi vì cô ấy muốn rời bỏ tôi và những đứa con của chúng tôi chỉ vì anh. Cô ấy nói rằng, cô ấy yêu anh. Nhưng anh có yêu cô ấy không Nick???

- Tất nhiên là không. - Nick trả lời. Mặt của anh ta dần dần đỏ lên. - Tôi thích Miranda. Chúng tôi đã ăn tối cùng nhau khoảng 4, 5 lần gì đó. Tất cả chỉ có vậy. Cô ấy rất cô đơn. - Anh ta quay sang nhìn tôi. Bỗng nhiên tôi không còn thích đôi mắt ấy và không thích cả khuôn mặt ấy.

- Cô ấy muốn từ bỏ gia đình vì anh. Nhưng anh lại không yêu cô ấy. - Giọng Duncan trầm hẳn xuống chỉ còn như một lời thì thầm từ trái tim đau khổ. - Anh lại yêu em gái của cô ấy. Anh rõ điều đó chứ? Còn Miranda tuyệt nhiên không biết gì về chuyện của anh và em gái mình. Tại sao anh không nói cho cô ấy biết?

Tôi không còn muốn nghe nữa. Tôi thấy đầu mình nhức như có đá ngàn cân choảng xuống. Tôi run lên như đang ở giữa trời tuyết lạnh. Tôi bỏ mặc hai người ở đó và đi về phía đỉnh đồi.

Tôi muốn, rất muốn về nhà. Nhưng, đâu là nhà của tôi? Tôi làm gì có nhà!

- Cathy, đợi tôi với! - Đó là tiếng Duncan. Anh ấy đang đuổi theo tôi. Tôi muốn nói chuyện với cô, Cathy. Hãy nghe tôi. Tất cả những phụ nữ đều thích Nick. Nhưng anh ta không phải là người bạn tốt cho cô đâu. Cô đã nghe thấy anh ta nói hết rồi đấy. Anh ta thích có nhiều phụ nữ vây quanh mình. Liệu cô có thể hạnh phúc với một người đàn ông như thế không?

- Anh lầm rồi. - Tôi dè dặt. - Tôi không còn thích Nick từ một tuần trước đây. Bây giờ Nick không còn quan trọng với tôi nhưng Duncan đã chiếm vị trí trong trái tim tôi và tôi đã không thể nói điều đó với anh.

Vài phút im lặng trôi qua. Tôi muốn im lặng, nhưng những câu hỏi vẫn không chịu nằm yên trong đầu và cuối cùng nó vẫn bật ra: "Tại sao anh không nói với tôi về vụ tai nạn khủng khiếp của chị Miranda? Tại sao anh lại để nó trở thành một bí mật? Mà tôi thì rất sợ những bí mật".

- Tôi chỉ muốn quên đi tất cả. - Giọng nói của Duncan đã ấm hơn. - Nó là một khoảng thời gian thật khó khăn với tôi. Miranda và Juliet đều yêu Nick. Vì vậy Juliet ghét Miranda. Cô ta sợ Miranda sẽ đến sống với Nick. Juliet đã nói với tôi về mối quan hệ đó và muốn tôi phải có biện pháp ngăn chặn Miranda.

- Juliet đã kể cho tôi nghe về tình yêu của cô ấy dành cho Nick và muốn tôi giữ bí mật.

- Bí mật ư? - Duncan cười chua chát. - Miranda đã không bao giờ biết điều đó. Nó hoàn toàn là sự thật. Juliet đã tính toán rất cẩn thận và không nói cho Nick biết. Tôi đã nhìn thấy xe của cô ta ở trang trại của Nick. Trước đây và bây giờ cũng vậy, tôi thường xuyên thấy xe của cô ta ở đó.

Trời tối. Mặt biển vẫn đen kịt. - "Juliet đã ở đây, cái đêm mà Miranda chết?" - Tôi hỏi. - Hay Juliet đã giết chị của mình, tôi nghĩ.

- Không! Không! Juliet và Nick đều không có ở đó. - Duncan vội vàng nói. - Lúc đó tôi ở trên gác. Bọn trẻ thì đã đi ngủ. Sau đó Miranda gọi tôi vào phòng và nói "Em sẽ rời xa anh, Duncan ạ. Và sẽ đến sống với Nick". Đầu óc tôi choáng váng. Tôi lao xuống gác. Tôi vào phòng bếp trước khi cô ấy ngã. Cathy, không có ai giết Miranda. Đó là một tai nạn, một tai nạn thật kinh khủng. - Duncan nắm lấy bàn tay tôi. - Cô hãy quên đi Miranda đi, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Lẽ nào điều đó lại không thể? Tôi không biết phải nói gì với anh ấy.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã về đến nhà. Giờ này, các phòng đã lên đèn. "Bọn trẻ đang xem tivi. Chúng mình vào nhà thôi" - Duncan nói và đưa tay mở cửa cho tôi. "Bố và cô Cathy đã về rồi". - Anh ấy nói với bọn trẻ. - "Chúng mình sẽ cùng nhau nấu bữa tối nhé!

Trong bếp sao mà yên tĩnh và ấm áp. Bà Harvey vẫn ngồi trên chiếc ghế bành. Bất chợt tôi lại cảm thấy sợ hãi. Có điều gì đó thật khủng khiếp hiện lên trên nét mặt của bà khiến tôi đứng sững ở cửa không nhấc nổi bước chân.

- Thừa mẹ, con và cô ấy đã về.- Duncan nói. - Tất cả mọi chuyện giữa chúng con đều tốt đẹp. Đôi mắt bà cụ chợt sa sầm lại, mặt trắng bệch. "Mẹ sợ, Duncan ạ. Mẹ rất sợ. Bọn trẻ yêu quý Cathy. Cả con cũng vậy. Mẹ biết điều đó. Nhưng Cathy lại yêu Nick. Cô ấy rồi cũng sẽ bỏ con và lũ trẻ thôi. Con nhớ chuyện của Miranda chứ. Tất cả sẽ lại xảy ra. Mẹ có thể nhìn thấy trước điều đó".

- Mẹ à, điều đó không đúng sự thật. Con không thích nói chuyện này.

- Con hãy nhớ những gì Miranda đã gây ra. - Bà Harvey nhắc lại. - Con đừng làm khổ mình

nữa. Mẹ sẽ luôn ở bên con, mẹ yêu con, con biết mà. Mẹ không thể chăm sóc con được nhiều hơn vì cái chân đáng nguyên rủa này của mẹ. Nhưng con là người mà mẹ yêu thương nhất trên đời. Mẹ sẽ lại giúp con.

Tôi chợt hiểu ra tất cả. - Hãy nói cho cháu và Duncan biết sự thật về chuyện của chị Miranda đi. - Tôi nói. - Bà đã làm gì vào buổi tối hôm đó?

Bà Harvey nhìn tôi giọng tha thiết “Ta không muốn cháu đi khỏi đây. Ta muốn cháu ở lại với bọn trẻ và sống thật vui vẻ với Duncan. Hãy để ta nói về buổi tối hôm đó cho mọi người nghe, nhưng cháu hãy hứa với ta là cháu không bỏ đi chứ!” Trong phòng thật yên ắng. Duncan vẫn nắm tay tôi.

- Miranda muốn bỏ Duncan. Lúc ở trong phòng của mình ta đã nghe thấy tất cả. Khi Duncan chạy xuống gác thì ta bước ra khỏi phòng và nói chuyện với Miranda. Cô ta nói chán ghét Duncan, và cũng không còn muốn nghĩ đến cả tình mẫu tử.

Những giọt nước mắt của bà Harvey giờ chậm chạp lăn trên đôi gò má nhăn nheo già nua. Bà cụ bắt đầu khóc. - Tôi đã đánh cô ta bằng chính cái gậy này. Khi đó cô ta đang đứng ở cầu thang và ngã xuống gác. Còn tôi quay trở vào phòng. Tôi không hề muốn giết cô ta mà chỉ muốn đánh cho gậy đôi chân ấy vì tôi muốn cô ta phải ở nhà với Duncan. Bây giờ cô ta đã chết. Dù không hề muốn thế nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vì cô ta đã không thể đến sống với Nick...

Bà Harvey còn nói rất nhiều như để trút bỏ hết những buồn phiền lo lắng đã chất chứa từ lâu, rất lâu trong lòng.

- Cathy này. Điều này sẽ thật khó khăn... - Duncan mệt mỏi nói. - Nhưng tôi phải gọi điện cho cảnh sát và phải cho họ biết sự thật. Sau đó còn phải nói với bọn trẻ nữa. Nó cũng sẽ trở nên khó khăn với cô. Cô có đi khỏi ngôi nhà này không?

Tôi cười. - Không đâu, Duncan. Tôi sẽ không rời khỏi đây đâu. Tôi đã biết toàn bộ sự thật. Không còn gì là bí mật và không còn gì làm tôi sợ nữa.

- Bọn trẻ cần có cô. - Anh nói với giọng da diết. - Và tôi nữa, tôi cũng rất cần có cô. Tôi muốn cô ở lại đây với tôi, trong ngôi nhà này. Chúng ta sẽ vẫn hạnh phúc sau tất cả những gì đã xảy ra.

- Tất nhiên là chúng ta có thể chứ! Rồi mọi chuyện sẽ tốt hơn bây giờ. - Tôi sung sướng nói với anh. Anh ấy ôm lấy tôi, đặt lên môi tôi những nụ hôn say đắm, nồng nàn. Và chính nơi đây, tôi đã tìm thấy ngôi nhà của mình, trong vòng tay của anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>